

LBRIS

We know
books

CRISTINA TOMA

Jubire
de cristal

Editura
Petala Scribse

Nojorid, 2025

PROLOG

Decembrie 2021

Prima zi într-un magazin de Crăciun era, poate, mai emoționantă decât ar fi vrut vreodată să recunoască. Mirosea a brad proaspăt, iar rafturile erau pline de agende, funde, globuri lucioase și decorațiuni de diverse mărimi. Cu toate astea, Mabel se temea că va greși. Oare va reuși să împartă vreun pic din magia sărbătorilor?

Ușa s-a deschis brusc, iar primul client, o doamnă, a pășit cu delicatețe. Era o femeie ce părea venită dintr-o reclamă. Purta o eșarfă roșie care îi încadra perfect chipul și zâmbetul cald. Paltonul îi oferea o eleganță aparte. Zgomotul făcut de tocurile pantofilor acoperea muzica de pe fundal.

Mabel a rămas fascinată de femeia care s-a apropiat.

– Bună ziua! Crăciun fericit! i-a spus cu vocea caldă. Aș vrea, te rog, o agendă.

Mabel i-a răspuns politicos și apoi s-a îndreptat spre raftul cu agende din piele. A luat una neagră care avea o mică inimioară într-un colț.

– Pentru dumneavoastră?

– Pentru băiatul meu, i-a răspuns. Își dorește să devină scriitor.

Mabel i-a întins agenda, doamna a luat-o, însă apoi s-a îndreptat cu pași bine cântăriți spre raftul cu globuri. A ales unul alb, mat. S-a întors spre locul în care Mabel o aștepta.

– Ai putea să scrii ceva pe el? Ce vrei tu, doar să fie din suflet.

Mabel a clipit surprinsă. Nu se mai uitase nimeni la ea în acel fel. Ca și cum chiar conta ce gândește. A zâmbit, a luat un marker negru și, ezitând, l-a mișcat deasupra, încă gândindu-se la ceva care să sune cât mai frumos. A făcut mai întâi o mică inimioară, apoi s-a oprit o clipă.

Cu litere stângace, a scris: „Să mai treci pe aici într-o zi. Dacă nu tu, măcar scriitorul de acasă.”

S-a oprit pentru că a simțit că sună copilărește sau poate prea personal, prea ciudat. A întors globul pe partea cealaltă și, cu scrisul puțin mai apăsător, a adăugat:

„*Dragă Moș Crăciun, mulțumesc.*”

Nu știa pentru ce spunea acel mulțumesc. Poate pentru că avea acest job sau pentru liniștea din viața ei. Locuia singură, departe de familia care îi ghida viața precum o busolă. Acest oraș era răzvrătirea ei, o distanță mare pusă între ea și familia care o voia o copie fidelă a sa. Aici avea senzația că măcar pentru o clipă putea fi ce voia. Nu mai era invizibilă.

– Îmi pare rău, a spus ducând globul mai aproape de pieptul său, de parcă și-ar fi dorit ca mesajul să se ștergă și să se întipărească în sufletul ei. În timp ce o privea pe femeia cu ochi blajini, i-a trecut prin minte că poate ar trebui să-i ofere o explicație, așa că a adăugat: Nu e potrivit, poate...

Dar doamna l-a luat delicat din mâna ei, a citit ce a scris cu atenție și apoi cu recunoștință în privire, după care i-a zâmbit.

– E perfect!

– Serios? a întrebat Mabel.

– Da. Poate într-o zi, băiatul meu va ajunge aici. Sau poate va scrie o carte despre o fată care așază mesaje pe globuri. Cine știe? Depinde dacă acest mulțumesc ajunge la Moș Crăciun.

I-a zâmbit, a plătit și a plecat cu agenda și globul.

Mabel a rămas cu gândul acolo, așa că următorilor clienți le-a propus acest mic joculeț. Ulterior a discutat cu șefa, care a fost puțin reticentă privind acele mesaje, dar într-un final a acceptat.

Zile la rând, cuvintele ei își găseau rost în sufletul celor care le primeau. Unii voiau un anumit text, iar alții o lăsau pe ea să facă magie, alegând singură ce dedicație să așeze pe marginea lucioasă a globurilor. A fost surprinsă să vadă că foarte multe dintre mesaje erau sau se potriveau perfect cu viața celor care le primeau.

De multe ori gândul lui Mabel se întorcea la ziua în care o doamnă i-a dat acea idee și mereu îi era recunoscătoare. Uneori își imagina cum ar fi fost dacă fiul care a primit agenda și globul va veni într-o zi la magazin.

Ce i-ar scrie pe glob. Oare ar simți că este cel care a primit primul text scris de ea? Însă nu avea de unde să știe dacă soarta îi va face să fie trecători unul prin viața celuilalt. Doar să speră că poate într-o zi se vor întâlni, chiar și întâmplător.

Globurile cu mesaje au devenit rapid atracția principală a magazinului Ho-Ho-Holiday. Mabel a creat o atracție fără să știe că ani mai târziu, un scriitor îi va cere nu doar unul, ci mai multe globulețe scrise de ea.

Doamna respectivă o ajutase să compună prima propoziție dintr-o poveste care abia începea. Iar Mabel nu avea habar că un scriitor îi va aduce lumină și pace, nu doar în viață, ci și în suflet.

CAPITOLUL 1

Prezent

22 decembrie 2025

MABEL

Nu cred în magie, nu cred în coincidențe și, cu siguranță, nu cred în Moș Crăciun. Totuși, în această seară, cu genele rimelate și irosind cel mai bun mascara al meu, pentru că-mi curge pe obraji din cauza ochilor plânși, și cu picioarele băgate în niște papuci de pluș în formă de reni schilozi și urâți, am ales să-i scriu. Nu pentru că am luat-o razna, ci pentru că pur și simplu n-a mai rămas nimeni altcineva care să-mi fie alături acum. Cum reușesc să rămân singură de Crăciun nu știu nici eu. Am lipici la despărțiri.

Laptopul stă pe genunchii mei, iar sub el o pătură albă și pufoasă pătată cu vinul din care am băut.

Pe ecran scrie mare:

Dragă Moș Crăciun, trimite-mi un bărbat!

Continui în gând: de preferat viu, cu puls și cel puțin un sfert de neuroni funcționali, pentru că, sincer, dacă mă mai părăsește încă unul după fix 29 de zile de relație, între ghilimele relație, mă pocăiesc.

Mă cheamă Amabel, dar toți îmi spun Mabel, iar cei care mă știu de mică, mă strigă Amy. Am 35 de ani și locuiesc în

Brooklyn, New York, într-un apartament mic, cu două camere, pereți subțiri și un brad de Crăciun pe care îl urăsc din tot sufletul meu îmbibat în dramă sentimentală. Nu urăsc Crăciunul, doar bradul pe care nu reușesc să-l arunc și să-mi cumpăr unul natural.

Are trei rânduri de crengi goale, beculețe ce clipesc ca și cum și-ar da ultima suflare, iar suportul este unul stricat. Așa că întreg bradul este înclinat spre fereastră, de parcă ar vrea să evadeze din acest apartament sau din viața mea.

Stau pe canapea și-l privesc cu dezgust. În mână am o cană uriașă cu vin lăsat numai câteva minute la fierț, deoarece plângeam fără sens dacă nu aveam și alcool. I-am adăugat un baton de scortişoară furat de la o colegă de muncă, însă nu i-am pus zahăr. Nu are niciun gust, la fel ca viața mea. Îl privesc pe deasupra câinii și constat că arată ca sângele rece al bărbaților care mi-au spus că nu sunt ca toate celelalte, dar m-au părăsit pentru... celelalte.

Ce idioți.

Pe ultimul îl alintasem: *The One*. M-a părăsit azi. Cică lucrurile mergeau prea repede între noi. Nu am făcut nimic greșit, doar l-am invitat la părinții mei acasă de Crăciun. Cică se simțea copleșit.

Copleșit de ce?

Nici măcar nu făcusem sex, se mișca la fel ca un robot, adică deloc. Până făcea el un lucru, eu făceam zece. Așadar, oficial am rămas fără bărbat, neoficial, am o minciună uriașă de acoperit. Părinții mei mă așteaptă în sfârșit acasă cu un logodnic, unul despre care chiar eu le zisesem că-l am, de vreo șase luni mai exact. Îmi dau o palmă peste față când îmi amintesc zâmbetul uriaș de pe fața mamei când am mințit-o. A închis și m-a sunat pe cameră să fie sigură că-mi vede ochii plini de iubire. *În sfârșit!* mi-a zis.

– Ce faci?

Vocea se aude dinspre ușă. Ridic ochii spre el și zâmbesc. Nici nu am auzit când a intrat. Oliver închide ușa în urma lui și se apropie cu pași mici. Ține în mâna stângă o pungă cu mâncare chinezească, pentru că este preferata sa, și mâna dreaptă o are ascunsă în buzunarul hanoracului său verde, cu o pisică imprimată pe piept.

Are 25 de ani și este colegul meu de apartament de doi ani. De ce? Pentru că în urmă cu doi ani, viața mea era la fel de dezechilibrată și împodobită haotic precum bradul din fața mea. Împărțeam chiria cu o colegă instabilă emoțional, una care avea o pisică instabilă intestinal. Doamne, nu vreau să-mi amintesc. S-a mutat cu iubitul, așa că am respirat ușurată, dar îngrozită. Chiria era imposibil de susținut de una singură, pentru că nu, nu sunt acea patroană a unui boutique de cadouri personalizate, așa cum știu părinții mei. Lucrez acolo, da, dar nu este al meu. Sunt o simplă angajată la un magazin cu tematică de Crăciun, unul care vinde cu succes globuri cu texte amuzante scrise chiar de mine. Cel mai mare contract pe care l-am semnat a fost pentru un brad de plastic la preț redus. A mai și fost returnat, deoarece ledurile nu pâlpâiau cu emoție.

Sunt apreciată pentru că scriu cele mai amuzante texte și le zâmbesc frumos clienților, chiar dacă în interior, de multe ori, îmi vine să le bag undeva spiritul sărbătorilor. Magazinul se numește Ho-Ho-Holiday și este plin cu vitrine în care piticii de toate felurile stau aliniați ca în povestea Albei ca Zăpada. Avem reni cu fundițe, globulețe de toate mărimile sau formele și o ținută de spiriduș pe care o păstrăm drept uniformă pe întreg parcursul anului. Eu nu o port, fiindcă sunt fata cu globurile. E o nebunie, știu, dar îmi place. Ambalez cadouri și împachetez seturi de decorațiuni.

Bun, hai să revenim la colegul meu, unul care pare copilăros, dar este mai matur decât mine. Ce am vrut să spun cu asta? Nu știu nici eu, dar trebuie să înțelegeți faptul că atunci când l-am văzut prima dată am zâmbit ca o nebună, dar apoi am simțit că ceva nu e OK. L-am întrebat dacă are iubită, a zis că să nu-mi fac griji, că relațiile nu sunt genul lui. Perfect! Am căzut de comun acord că nu aducem acasă femei sau bărbați, ca să evităm disconfortul creat unul celuilalt. Așa am ajuns să avem o relație de prietenie, nu știu cât de sinceră, fiindcă nu ne facem confidențe. Bine, eu mai fac, pentru că așa mă descarc, însă el e cam secretos.

Postasem un anunț pentru acel coleg de cameră, nu am specificat colegă, așa că m-am trezit cu niște tipi dubioși pe care i-am refuzat. Însă când Oliver mi-a scris, m-a cucerit cu faza: *Nu am pretenții, nu fac zgomot și știu să gătesc*. Ulterior am aflat că avea numărul meu de telefon de la părinții mei și că era bun prieten cu niște vecini de-ai lor, unii care se mutaseră în urmă cu doar câțiva ani. Am sunat acasă și, deși nu le spusese decizia mea, ei m-au obligat să-l las să locuiască împreună cu mine. Așa că am acceptat în apartament un bărbat, băiat aș putea spune, doar e cu atâția ani mai mic decât mine. Pe atunci avea 23 de ani, era un puști comparativ cu mine, care sunt cu zece ani mai mare, ca să nu zic bătrână.

Când a venit la ușă, purta un hanorac larg, avea un rucsac mare, verde, la fel ca ochii lui sau ca bradul ăsta, unul care refuză să moară de doi ani de când îl am, deși e din plastic.

Însă anii au trecut, iar noi am devenit prieteni foarte buni. Ne ajută și faptul că programul nostru de muncă nu prea se intersectează cu liberele, așa că ne vedem la față doar în weekend și uneori seara. Fiecare are propriul dormitor, iar bucătăria este a doua lui lume. Gătește exagerat de bine, iar eu mănânc exagerat de mult.

Pentru mine sărbătorile de iarnă nu sunt o chestie așa mare, mai ales că lucrez cu decorațiuni zi de zi, dar pentru ai mei sunt totul. Părinții mei s-au cunoscut în preajma Crăciunului, așa că este o chestie importantă să își sărbătorească aniversarea an de an. Mai vor să participăm și noi, adică eu și fratele meu Nathan. Însă el preferă să vină în timpul verii, deoarece iarna părinții noștri se transformă. Zici că spiritul Crăciunului este a doua lor respirație.

– Scriu o scrisoare Moșului.

În preajma sărbătorilor de iarnă suntem liberi, asta înseamnă că până după Anul Nou ne petrecem timpul împreună. Bine, eu lucrez între cele două sărbători, dar el nu. Nu avem prieteni comuni, ceea ce ciudat, știu, dar e mai OK așa. Fiecare cu viața lui, suntem colegi de apartament și atât, nu?

– Care moș?

Oliver lasă punga cu mâncare pe masă și se apropie de mine. Se așază pe canapea și citește cu glas tare, apoi bufnește în râs. Îl lovesc ușor cu palma peste braț și-l forțez să fie serios. Eu am o problemă existențială.

– Te-ai gândit că poate ar trebui să fii sinceră cu ei?

– Nuuu. N-aș supraviețui atacurilor sub nicio formă. Tata ar face un infarct, iar mama ar încerca să-mi cumpere cine știe ce post de șef. Acesta e motivul pentru care am ales să plec cât mai departe de ei, să-mi fac viața așa cum am vrut. Nu m-am imaginat vânzătoare de globulețe și brazi, dar aia e. Viața e ciudată, dar e mai liniștită când o trăiești așa cum vrei.

– Știi ce zici. Mâncăm?

Oliver se ridică și merge spre masa unde ne așteaptă mâncarea chinezească. De fiecare dată când aduce câte o gustare acasă, ia porție dublă, altfel ar rămâne nemâncat, deoarece eu gust din tot.

În timp ce mâncăm, tai de pe lista imaginară pe rând cei câțiva prieteni, bine, colegi sau cunoscuți. Îi spun că am nevoie de cineva urgent, așa că enumăr câteva nume de bărbați, apoi vine și el cu sugestii.

– Michael de la contabilitate, zice Oliver curios.

– Ah, nu! Respiră greoi chiar și când merge până la biroul alăturat.

– Silvester, tipul alături de care face șefa ta yoga, îmi dă el altă idee.

– Aș vrea eu, dar nu cred că-l lasă nevasta.

Începem amândoi să râdem amuzați de situația în care Camelia, șefa mea, a fost pusă când credea că îi este amantă. Aproape a rămas fără păr în cap. Îmi prefer totuși podoaba capilară, măcar acum când firele albe de păr încă nu și-au făcut apariția. Bine, au apărut pe la tâmplă, dar mi le trage Oliver cu penseta.

– Aș putea să o rog pe Emma, dar sunt convinsă că mama ar face infarct dacă i-aș da de înțeles că sunt lesbi.

– Emma arată de parcă este bărbat, deci s-ar putea să existe o mică posibilitate ca mama ta să o confunde cu unul.

Este o fostă colegă de facultate, dar singura cu care am păstrat legătura. Însă da, arată precum un bărbat, plină de mușchi și cu părul tuns scurt. Nu are altă orientare sexuală, dar așa îi este corpul construit.

– Ți se pare atrăgătoare? Că seamănă cu un mascul? Îl întreb în timp ce mă ridic și-mi iau cana cu vin de pe suportul canapelei.

Oare e gay? Dar nu am văzut niciun gest care să ducă spre această orientare. Dar nici nu a ieșit la întâlniri cu fete.

– Genul meu este unul mai diferit, îmi răspunde Oliver.

M-a lămurit, îmi zic în gând.

Colegul meu de apartament vine des la mine la serviciu, de obicei cumpără un glob mare, albastru și mă lasă să scriu ce text îmi trece atunci prin minte. Ultima dată, adică în urmă cu vreo patru zile i-am scris: *Dacă Moș Crăciun ar avea un frate mai ironic și chipeș, acela ai fi tu!* A zâmbit și mi-a înșeninat toată ziua.

Iau o gură din băutură și apoi îi întind ceașca. O ia și bea fix din locul în care rujul meu pătase marginea. Aham, un fel de sărut buze-cană-buze.

Ce ai, Mabel, azi?

Trebuie să mă opresc din gânditul ăsta în exces.

Oliver este acea prietenă sau frate pe care nu i-am avut lângă mine. Prietenă îmi este și Chloe, dar ea e căsătorită, are doi copii și foarte puțin timp liber, așa că mă mulțumesc cu ce am lângă mine. Deși am un frate, Nathan este genul acela rebel, care nu ascultă de nimeni, iar când a plecat, ne-am îndepărtat destul de mult.

– Nu ai pus zahăr, constată el după ce se strâmbă.

Doar că eu nu aud ce-mi spune, ci-l studiez cu atenție. Își linge buza de jos fără să-și dea seama că îl privesc insistent, dar și că în mintea mea s-a aprins un bec. Unul care pâlpaie ca luminițele din bradul defect din spatele meu. Zâmbesc și fac un pas în spate, apoi mă sprijin de canapea. El mai ia o gură din mâncare, apoi mă privește tăcut. Nici nu știe că eu tocmai am o idee. Era așa aproape, cum de nu am simțit asta până acum. Sau, mai bine zis, mă bucur că o simt acum.

Mai ia o gură din vin și ridică ceașca spre mine într-un gest teatral, de parcă am sărbători ceva. Realizez că falsul meu logodnic este sub același acoperiș cu mine, doar că el încă nu știe. Îmi vine să râd, dar rămân serioasă. Părinții mei o să-l adore, este înalt, frumos. Va fi exact ce-și doresc ei.

– De ce mă privești așa?